

[Alfred Hansen]

det hjemlige marked medfører virksomhedslukninger, hvad meget tyder på, så vil eksporten naturligvis også falde.

Så synes jeg i og for sig ikke, at ministerens begrundelse var særlig overraskende, idet ministeren var kommet frem til den fantastiske konklusion, at hvis omsætningen bevares inden for bådbranchen, vil der ingen arbejdsløshed blive. Deri er vi helt enige.

Så synes jeg, det er værd at knytte et par bemærkninger til hr. Keld Andersens synspunkter. Hr. Keld Andersen slog sig ligesom til ridder på, at man i hvert fald ikke skulle beskatte rekvisitter i forbindelse med sport, og gav udtryk for, at det ville være forkert at beskate fritid osv. Jeg vil minde hr. Keld Andersen om, at han for måneder tilbage stemte for 6. momsdirektiv, altså momsloven, hvorved hr. Keld Andersen var med til at stemme for moms på dans, moms på køreskole, moms på ridning. Hvis hr. Keld Andersen stemte imod 6. momsdirektiv, vil jeg gratulere hr. Keld Andersen med det, men jeg mener at erindre, at hr. Keld Andersen netop stemte for 6. momsdirektiv. Jeg vil dog meget gerne modtage en korrektion, hvis det viser sig at være berettiget. Men måske skal en eventuel ændring på dette område fortolkes sådan for hr. Keld Andersens vedkommende, at det er udtryk for en fortrydelse af gamle gerninger.

Så oplyste ministeren, at det var statsministeren, der skulle afgøre, om en nedstemning af dette lovforslag skulle få parlamentariske følger. Naturligvis er det statsministerens bord. Det kunne måske være belejligt for regeringen at få et eller andet at hænge et valg op på, at finde en eller anden begrundelse for at udskrive et valg, men jeg vil dog sige til ministeren, at hvis det får disse konsekvenser, er det et meget tyndt, vel nok det tyndest tænkelige grundlag, regeringen kunne gå til valg på. Det er altså statsministerens bord, men dette lovforslag er skatte- og afgiftsministerens bord. Jeg skal derfor spørge skatte- og afgiftsministeren: når nu man har haft de traditionelle forhandlinger i skatte- og afgiftsudvalget og det så har vist sig – og det vil jo vise sig – at der ikke er flertal for dette forslag, vil ministeren så vælge det mest fornuftige, nemlig at lade forslaget lide samme skæbne som den, der normalt overgår private lovforslag her i tinget, eller vil ministeren møde konfrontationen her i salen? Jeg

vil gerne spørge: når nu det har vist sig, at der ikke er flertal for dette lovforslag, vil ministeren så alligevel have forslaget i tinget til anden behandling?

Waldorff (VS):

Jeg har to bemærkninger. Den ene er til hr. Karl Nielsen, som forsøgte at retfærdiggøre en lystbådeafgift ved at henvise til en beskatning af sommerhuse, og det var lejeværdireglerne, som blev trukket frem her. Vi har sagt, hver gang vi har diskuteret beskatningsreglerne for fast ejendom, at det er absurd kun at diskutere én side af beskatningsreglerne. Det er altså også absurd i dette tilfælde kun at hæfte sig ved lejeværdibeskatningen. Det, der er tale om, er overskud og underskud på ejendommen, og det er værdistigningen. Det er rent faktisk sådan med sommerhuse, at når man for højt op i indkomst, drejer det sig om at skaffe sig en eller anden form for fast ejendom, f. eks. et sommerhus, for dér kan man udnytte rentefradragsretten. Det vil sige, at man får et samfundsmæssigt betalt tilskud til køb af et sommerhus. Det giver en betydelig forskel i forhold til de lystbådeafgifter, som man her snakker om. Jeg mener bestemt ikke, man kan bruge den argumentation som et forsvar for, at der nu også skal smækkes noget på lystbådene.

Det andet var bemærkningen fra hr. Ole Olsen om, at der formodentlig er et større forbrug af lystbåde i de højere indkomstklasser end i de lavere. Jeg ved altså ikke, hvordan man laver den sammenligning, altså om det er et eller andet totalbeløb, som skulle være større i de højere end i de lavere indkomstklasser. Jeg synes i og for sig også, det er temmelig ligegyldigt, for det, det drejer sig om, er, at der er temmelig mange mennesker med almindelige indkomster, arbejderfamilier f. eks., som vælger at spare på andre ting for at kunne få råd til at have en lystbåd, som de så bruger i weekenderne og det meste af sommeren. Det udgør en erstatning for en række andre forbrugsgoder, som i hvert fald ingen af os på venstrefløjnen mener at det er særlig rimeligt at beskutte. Eksemplet og sammenligningen med sommerhuset er temmelig indlysende. Jeg mener faktisk, at det er sådan – det kunne hr. Ole Olsen prøve at overbevise sig om – at f. eks. i foreningen i